

Przymierze z Abrahamem

Chciałbym, abyśmy zastanowili się nad przymierzami, które mamy opisane w Słowie Bożym. Zastanówmy się najpierw nad definicją przymierza: co to w ogóle jest przymierze; jakie są jego podstawowe cechy, właściwości; co ono oznacza? Słownikowa definicja mówi nam, że przymierze, jest to układ, umowa zawarta pomiędzy pojedynczymi osobami, całymi grupami, narodami czy państwami. Przymierze może być jednostronne, kiedy w układzie tylko jedna ze stron zobowiązuje się wykonywać coś na rzecz drugiej strony, lub dwustronne, warunkowe, kiedy coś zostanie wykonane przez drugą stronę pod warunkiem wykonania pewnych zobowiązań przez pierwszą stronę, a także dwustronne bezwarunkowe. Przymierze może zawierać pośrednika, czyli osobę umożliwiającą porozumienie, kontakt ze stroną przymierza, oraz może być bez pośrednika. Przypomnijmy sobie, jakie są główne przymierza zapisane na kartach Biblii. Możemy wymienić te, które Pan Bóg zawarł z poszczególnymi ludźmi, narodami. Są nimi: przymierze Pana Boga z Noem, przymierze Pana Boga z Abrahamem, Przymierze Zakonu, przymierze z Dawidem, Przymierze Nowe. Poza tym spotykamy w Biblii również jeszcze inne przymierza, takie jak przymierze soli. Pojawia się też zakaz zawierania przymierzy z narodami pogańskimi. Jak zauważyliśmy, Pan Bóg zawierał wiele przymierzy z człowiekiem. Jest to jednak obszerny temat i chciałbym, żebyśmy skupili się nad jednym przymierzem, czyli przymierzem z Abrahamem i wypływającymi z tego przymierza dwoma dodatkowymi przymierzami, które pokazane są w trzech niewiastach związanych z Abrahamem. Przeczytajmy na początku o przymierzu zawartym z Abrahamem, które mamy zapisane w 1 Mojż. 15:1-8, 17-18:

Po tych wydarzeniach doszło Abrahama w widzeniu następujące słowo Pana: Nie bój się, Abramie, Jam tarczą twoją; zapłata twoja będzie sowita! Wtedy Abram odpowiedział: Panie Boże, cóż mi możesz dać, gdy ja schodzę bezdzietny, a dziedzicem domu mego będzie Eliezer z Damaszku. Potem rzekł Abram: Przecież nie dałeś mi potomstwa, więc mój domownik będzie dziedzicem moim. Wówczas doszło go słowo Pana: Nie ten będzie dziedzicem twoim, lecz ten, który będzie pochodził z wnętrzości twoich, będzie dziedzicem twoim. Potem wyprowadził go na dwór i rzekł: Spójrz ku niebu i policz gwiazdy, jeśli możesz je policzyć! I rzekł do niego: Tak liczne będzie potomstwo twoje. Wtedy uwierzył Panu, a On poczytał mu to ku usprawiedliwieniu. Potem rzekł do niego: Jam jest Pan, który cię wywiódł z Ur chaldejskiego, aby ci dać tę ziemię w posiadanie. A on odpowiedział: Panie Boże, po czym poznam, że ją posiadam? (...) A gdy słońce zaszło i nastała

ciemność, oto ukazał się dymiący piec i płonąca pochodnia, które przesunęły się między owymi połączonymi. W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: Potomstwu twemu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat.

Jak wiemy, to przymierze było poprzedzone obietnicą, o której jest mowa w 1 Mojż. 12:7.

I ukazał się Pan Abramowi i rzekł: Ziemię tę dam potomstwu twemu. Wtedy zbudował tam ołtarz Panu, który mu się ukazał.

Zobaczmy, co mieści się w tym przymierzu Pana Boga z Abrahamem. Wiele wyjaśnień co do tego przymierza przekazują nam apostołowie św. Piotr i św. Paweł. Apostoł św. Piotr w swoim kazaniu w świątyni, zapisanym w Dziejach Ap. 3:25, oświadcza:

Wy jesteście synami proroków i przymierza, które zawarł Bóg z ojcami waszymi, gdy mówił do Abrahama: A w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi.

Apostoł odwołuje się do pierwotnego przymierza Abrahama, które zawiera w sobie dwie części obietnicy, co zostało zobrazowane w gwiazdach niebieskich i piasku na brzegu morza. Mowa jest o tym w dalszej części, kiedy Izaak był ofiarowany. Mamy to zapisane w 1 Mojż. 22:17.

Będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzyjaciół swoich.

To pierwsze wymienione nasienie (potomstwo) jest mnogie jak gwiazdy na niebie. Potomstwo to stosuje się do Chrystusa Jezusa jako Głowy i Jego Ciała, Kościoła. Apostoł św. Paweł wykazuje to i uwypukla w Liście do Galacjan 3:11, 29:

A że przez zakon nikt nie zostaje usprawiedliwiony przed Bogiem, to rzecz oczywista, bo: Sprawiedliwy z wiary żyć będzie. (...) A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy.

Duchowe nasienie, porównane do gwiazd niebieskich, czyli tych światła na sklepieniu niebieskim, będzie pomostem dla ziemskiego nasienia, tzw. drugiego Abrahama, czyli Izraela, przedstawionego w piasku morskim. Ostatecznie w Tysiącleciu cały rodzaj ludzki zostanie przez Izrael przyprowadzony do harmonii z Panem Bogiem. Abraham w tym obrazie przedstawia Pana Boga i

dwie klasy, mianowicie Chrystusa wraz z Kościołem na poziomie duchowym i ludzkość doprowadzoną do doskonałości na poziomie ziemskim. Patrząc przez pryzmat trzech żon, pierwsza obietnica jest ukazana w Sarze, żonie Abrahama, i ześrodkowana w synu Izaaku. Nasuwa się pytanie, dlaczego do pierwotnego przymierza są dodane inne. Możemy zobaczyć to w niewiastach Abrahama. Główna obietnica była w Izaaku. Jednak zanim urodził się Izaak, żył już wcześniejszy potomek, z niewolnicy Hagar, który korzystał przez pewien czas (aż do wygnania) z dobrodziejstw ojca Abrahama. Przypomnijmy sobie, jak wyglądał rozwój cielesny obu synów. Najpierw rodzi się Ismael z matki Hagar, a po pewnym czasie Izaak z matki Sary. Znakiem zawarcia przymierza po narodzinach jest obrzezka. Pan Bóg zażądał również ofiary z Izaaka, którą to historię mamy zapisaną w 1 Mojż. 22:15-18.

Potem zawołał anioł Pański powtórnie z nieba na Abrahama, mówiąc: Przysięgłem na siebie samego, mówi Pan: Ponieważ to uczyniłeś i nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedyne go syna swego, będę ci błogosławił obficie i rozmnożę tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, a potomkowie twoi zdobędą grody nieprzyjaciół swoich, i w potomstwie twoim błogosławione będą wszystkie narody ziemi za to, że usłuchałeś głosu mego.

Możemy zobaczyć, że w tym momencie Pan Bóg pieczętuje swoje przymierze z Abrahamem i mówi, w którym nasieniu będzie ono wypełnione. Czytając całą historię, widzimy, że Ismael jest srogim, gwałtownym człowiekiem; czasami jest przedstawiany jako tułacz. Mamy też zapisane, że miał dwunastu synów. Może wskazywać to na narody arabskie. Jak wiemy z historii, Józef został sprzedany Izmaelitom.

Drugi z synów, Izaak, który pojmuje Rebekę za żonę, ma dwóch synów, Jakuba i Ezawa. Ezaw nazwany był Edom, co znaczy "czerwony". Pokazuje to na biblijnych Edomitów. Drugi syn Izaaka, Jakub, będzie miał dwunastu synów, z których rozwiną się pokolenia Izraelskie.

Jednym z najważniejszych zapisów w Biblii odnośnie niewiast w życiu Abrahama jest zapis, który przekazuje apostoł św. Paweł w Liście do Galacjan 4:22-31.

Napisane jest bowiem, że Abraham miał dwóch synów, jednego z niewolnicy, a drugiego z wolnej. Lecz ten, który był z niewolnicy, według ciała się urodził, ten zaś, który był z wolnej, na podstawie obietnicy. A to jest powiedziane obrazowo: oznaczają one dwa przymierza, jedno z góry Synaj, które rodzi w niewolę, a jest nim Hagar. Hagar jest to góra Synaj w Arabii; odpowiada ona teraźniejszemu Jeruzalem, gdyż jest w niewoli razem z dziećmi swymi. Jeruzalem zaś, które jest w górze, jest wolne i ono jest matką naszą. Jest bowiem napisane: Raduj się, nie płodna, która nie rodzisz, wydaj okrzyk ra-

dości i wesel się głośno, ty, która nie znasz bólów porodowych, bo więcej dzieci ma opuszczona niż ta, która ma męża. Wy zaś, bracia, podobnie jak Izaak, dziećmi obietnicy jesteście. Lecz jak ongiś ten, który się według ciała narodził, prześladował urodzonego według Ducha, tak i teraz. Lecz co mówi Pismo? Wypędź niewolnicę i syna jej; nie będzie bowiem dziedziczył syn niewolnicy z synem wolnej. Przeto, bracia, nie jesteśmy dziećmi niewolnicy, lecz wolnej!

Apostoł mówi tutaj o głębszym znaczeniu tych dwóch postaci biblijnych. Zaznacza, że są dwa testamenty, czyli dwa przymierza. Pierwsze, pokazane w Hagar, dotyczy teraźniejszego Jeruzalem, narodu Izraelskiego, Przymierza Zakonu. Drugie, pokazane w Sarze, to Górne Jeruzalem, które wskazuje na dzieci obietnicy. Wspominaliśmy, że przymierze z Abrahamem było kompletne, a apostoł wspomina o dwóch przymierzach. Jasno trzeba zaznaczyć, że są to dwie klasy, które z tego skorzystają. Spróbujmy wytłumaczyć, do czego właściwie było potrzebne Przymierze Zakonu, dlaczego apostoł św. Paweł przyrównuje Przymierze Zakonu do Hagar oraz dlaczego naród Izraelski nie mógł otrzymać obiecanych błogosławieństw i przywilejów? Jak wiemy z historii, to przymierze było warunkowe i dwustronne, było ono zawarte pomiędzy Panem Bogiem a Izraelem – narodem. Pan Bóg zobowiązał się czynić pewne rzeczy pod warunkiem, że Izrael uczyni inne rzeczy. Przymierze to miało też pośrednika. Mówi o tym apostoł św. Paweł w Liście do Galacjan 3:19-20.

Czymże więc jest zakon? Został on dodany z powodu przestępstw, aż do przyjścia potomka, którego dotyczy obietnica; a został on dany przez aniołów do rąk pośrednika. Pośrednika zaś nie ma tam, gdzie chodzi o jedno go, a Bóg jest jeden.

Zakon był częścią przymierza zawartego z narodem Izraelskim, nie z całą ludzkością. Mamy to zapisane w początkowych wersetach 5 Księgi Mojżeszowej. Co to przymierze stanowiło? W pierwszym znaczeniu przymierza było dane dziesięć przykazań, które naród Izraelski miał przestrzegać, a w drugim ceremonie zakonne, czyli sposób składania ofiar i to wszystko określone było przez Pana Boga mianem Zakonu. Ono potrzebowało krwi cielców i kozłów na przykrycie grzechów ludzi, co mamy dokładnie opisane w Dniu Pojednania i jego przebiegu. Zakon miał być błogosławieństwem, lecz w rzeczywistości Żydzi ściągnęli na siebie także przekleństwo, gdyż Zakon uwypuklił również ich grzechy, które do tej pory nie były dokładnie spisane i do tego czasu ludzkość żyła w pewnej mierze w nieświadomości, co jest grzechem, a co nie. Mamy to zapisane w Liście do Rzymian 3:20.

Dlatego z uczynków zakonu nie będzie usprawiedliwiony przed nim żaden człowiek, gdyż przez zakon jest poznanie grzechu.

Jak widzimy, przez Zakon ludzkość, a głównie naród izraelski, tak naprawdę poznali grzech, poznali pewne przewinienia, które czynili, których nie byli pewnie wcześniej świadomi, zanim Zakon został im dany. Więc jaki jest cel przymierza Zakonu? Dlaczego jest ono dodane do przymierza Abrahamowego? Wiemy, że Biblia podpowiada nam, że jest ono dodane do przymierza Abrahamowego, by mogło mieć swoje zastosowanie na pewien okres czasu, aż zostanie ono zastąpione przez Nowe Przymierze. Właściwe nasienie, Chrystus jako Głowa i Jego Ciało – Kościół, jest tym, do którego pierwotnie przymierze Abrahama się stosuje. Przymierze Zakonu było potrzebne z powodu grzechu, aby wysoki wskaźnik miary Boskiej mógł być podstawą oceny dla tego narodu, czyli dla Izraela. Przymierze Zakonu, które zostało zawarte z tym narodem, wykonało to zadanie. Jest ono również miernikiem. Ono uznawało Pana Jezusa, który pomógł innym zbliżyć się do Pana Boga i Jego sprawiedliwości oraz przygotować do chwalebnej wieści Ewangelii, jaka ostatecznie do nich dotarła, poprzez zaproszenie do Boskiej łaski i do współudziału z Mesjaszem w chwalebnym jego królestwie na warunkach naśladowania i wierności Odkupicielowi. Przymierze Zakonu wywarło korzystny wpływ na ludzi, bowiem pod Boską opatrnością naród Żydowski za czasów Mesjasza był narodem najbardziej przygotowanym by kilka, może kilkanaście tysięcy nadających się osób z tego narodu, mogło przyjść spod Zakonu do Chrystusa. Co więcej, Przymierze Zakonu było wyposażone w moc prorocत्व, typów i figur, które były i są konieczne oraz pomocne dla duchowego Izraela podczas całego Wieku Ewangelii, a dla nas są oczywiście wielkim błogosławieństwem w wyrozumieniu Planu Boskiego.

Zakon uwypuklił to, iż człowiek upadły nie mógł sam doprowadzić się do harmonii z Panem Bogiem, ponieważ jest grzeszny. Nie mógł postępować sprawiedliwie ani być sprawiedliwym. Pokazuje to, że tylko doskonały człowiek może zachować doskonałe prawo. Przytaczaliśmy już wersety z Listu do Galacjan 3:9-19, przeczytajmy jeszcze wersety 24 do 26:

Tak więc zakon był naszym przewodnikiem do Chrystusa, abyśmy z wiary zostali usprawiedliwieni. A gdy przyszła wiara, już nie jesteśmy pod opieką przewodnika. Albowiem wszyscy jesteście synami Bożymi przez wiarę w Jezusa Chrystusa.

Zakon możemy nazwać pedagogiem, nauczycielem. Przez niego jest poznanie grzechu, jak pisze apostoł św. Paweł, i bez niego również nie wybrałby się Kościół. Zakon był dany też, aby wypełnić czas do przyjścia nasienia obietnicy. Jak widzimy, działalność i warunki Przymierza wskazują na przyszłe, nowe przymierze. Jak wiemy, Apostoł św. Paweł przypomina, że Zakon nie miał na celu zastąpić przymierza Abrahamowego, chociaż ma ono znaczenie figuralne i ściśle łączy się z Planem Bożym, lecz pomimo tego, nie dodaje on nic nowego do

pierwotnego przymierza Abrahama. Ułatwia jednak poznanie, i sprawia, że na czas pierwszej obecności naród ten był gotowy na przyjęcie Mesjasza. Apostoł św. Paweł jasno daje do zrozumienia w swoich wypowiedziach, że ci, co są Chrystusowi, nie znajdą się pod żadną częścią przymierza Zakonu, ponieważ ono w pewnym sensie przeminęło, zostało przybite do krzyża w ofierze Okupu złożonej przez Chrystusa, jak i również nie potrzebują żadnego nowego przymierza, które nie zostało jeszcze zapieczętowane. To, co Nowe Stworzenie jako duchowy Izrael posiada i rozwija, to najwyższa część stanu pierwotnego przymierza Abrahama przedstawionego we współdziedzictwie nasienia Sary, jak to wyraźnie mówi apostoł w Liście do Galacjan 3:29 – *A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy.*

Wspomnieliśmy o Nowym Przymierzu. Gdy zaczniemy się zastanawiać, co ono wnosi, to możemy popatrzeć znowu na obraz niewiast Abrahama. To Nowe Przymierze, które jest przedstawione w Keturze współgra z całym tym obrazem. Przypomnijmy sobie tę historię. Abraham pojmuję za żonę Keturę po śmierci Sary. Zanim jednak pojął Keturę, Izaak wszedł z oblubienicą do namiotu Sary. Co nam to obrazuje? Możemy spojrzeć na to tak, że Nowe Przymierze, które jest pokazane w Keturze, znajdzie zastosowanie dopiero wtedy, kiedy pozaobrazowy Izaak, czyli nasz Pan z Oblubienicą, wejdą poza wtórą zasłonę i będą już kompletni. Wtedy nastąpi ten czas, kiedy Abraham pojmuję Keturę i nastąpi zastosowanie Nowego Przymierza.

Na tą historię można spojrzeć jeszcze z innego punktu widzenia. Abraham ożenił się z Keturą i miał z nią dzieci. Czy dzieci z Keturą rodziły mu się po ślubie, czy może wcześniej miał z nią potomstwo? Abraham miał około 140 lat, kiedy ożenił się z Keturą, a wiemy już wcześniej z zapisów, że jego ciało obumarło. Wydaje się, że te dzieci miał wcześniej i w chwili ślubu nastąpił moment usynowienia tych dzieci. To nam pięknie obrazuje, że wtedy następuje błogosławieństwo dla całego rodzaju ludzkiego. W dzieciach Ketury, zważywszy ich ilość, są pokazane błogosławieństwa dla ludzi. Jak wiemy, dostały one też pewne podarki od Abrahama. Wiemy, że Abraham dał wszystko Izaakowi, a one jednak coś od niego otrzymały. Możemy domyślać się, że to pokazuje nam na życie wieczne na ziemi dla całej ludzkości.

Popatrzmy na to Nowe Przymierze. Świat, cały rodzaj ludzki otrzyma swoje błogosławieństwo i restytucję dzięki Nowemu Przymierzu, które jest drugim dodanym do pierwotnego przymierza Abrahama. Należy podkreślić, że jest ono drugie i że jest dodane. Nowe Przymierze nie zostało jeszcze ustanowione, ponieważ Kościół nie został skompletowany. To Nowe Przymierze zostanie wprowadzone w życie przy końcu Wieku Ewangelii i będzie obejmowało cały Wiek Tysiąclecia. Apostoł

Św. Paweł pisze o tym w Hebr. 12:24.

I do pośrednika nowego przymierza, Jezusa, i do krwi, którą się kropi, a która przemawia lepiej niż krew Abła.

Inaczej mówiąc, Pan Jezus, nasz Odkupiciel i Głowa, jest Pośrednikiem tego przymierza dzięki zasługom Jego ofiary dokonanej na Kalwarii. Nowe Przymierze nie mogłoby zostać zapieczętowane i rozpocząć swojej działalności, gdyby Ojciec nie przygotował czegoś lepszego dla Kościoła, dla Pańskiej Oblubienicy, którą Pan Bóg przewidział jako członków Ciała Chrystusowego. To było owiane ową tajemnicą i cały Wiek Ewangelii jest przeznaczony na rozwój Ciała Chrystusowego, czyli Pośrednika. Mamy o tym zapisane w Efezj. 3:8-11.

Mnie, najmniejszemu ze wszystkich świętych, została okazana ta łaska, abym zwiastował poganom niezgłębione bogactwo Chrystusowe i abym na światło wywiódł tajemny plan, ukryty od wieków w Bogu, który wszystko stworzył, aby teraz nadziemskie władze i zwierzchności w okręgach niebieskich poznały przez Kościół różnorodną mądrość Bożą, według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.

Dochodzimy więc do wniosku, że gdy apostoł pisał do tych, co mówią, że znajdują się pod Przymierzem Nowym przedstawionym w Keturze, to powiedział wyraźnie, że nie mogą oni być dziećmi równocześnie dwóch przymierzy, dwóch matek. Jeżeli w jakimkolwiek znaczeniu lub stopniu jesteśmy dziedzicami przymierza Ketury, to nie możemy być również potomkami przymierza Sary. Jeśli natomiast jesteśmy dziećmi przymierza Sary, to w żadnym znaczeniu ani stopniu nie możemy być dziećmi przymierza Ketury, czyli Nowego Przymierza, które jeszcze nie weszło w życie. Jesteśmy pod przymierzem Sary, które jest fundamentem przymierza Abrahamowego, i które zostało zapieczętowane śmiercią naszego Pana i Zbawiciela, co mamy przedstawione w obrazowym zmartwychwstaniu Izaaka. Apostoł św. Paweł, zapewnia nas, że Izaak przedstawia nam Pana Jezusa Chrystusa — *My tedy bracia, tak jak Izaak, jesteśmy dziećmi obietnicy.*

W jaki sposób rozwija się Kościół? Boskie przymierze z Abrahamem odnosiło się przede wszystkim do wiary w to, że nasienie obietnicy było symbolicznie przedstawione w Sarze, która zrodziła obiecanie nasienie. Przymierze Zakonu, zobrażowane w Hagar, nie przewiodło tego nasienia do doskonałości. Natomiast Nowe Przymierze jest pokazane w drogocенności tego obiecanego nasienia, by prawa ziemskie tym sposobem mogły przejść ponownie na cielesny Izrael, a przez niego – na całą ludzkość. Apostoł pisze wyraźnie w Kol. 1:24-28 o społeczności Chrystusa z Kościołem, który

jest jego Ciałem — to jest tajemnicą. Tajemnica ta była niewyraźna i Żydzi nie mogli jej pod żadnym pozorem zobaczyć. Widziała to tylko skromna garstka prawdziwych Izraelitów, i to nie prędzej, aż zostali napełnieni Duchem Świętym w dniu Zielonych Świątek. Kościół jest współdziedzicem z Panem. Ci, którzy teraz cierpią z Nim, będą także królować z Nim w przyszłości. Oni nie powinni więc mieć żadnych trudności w zauważeniu, że śmierć członków Ciała, jak to apostoł określa, jest dopełnieniem ucisków Chrystusowych. Tylko w ten sposób mają udział w Jego chwale. Powinniśmy rozumieć te głębokie rzeczy, Plan Boży. Pismo Święte zapewnia, że jest to możliwe tylko dla tych spłodzonych z ducha świętego. Apostoł św. Paweł w Liście do Galacjan pisze wyraźnie o synostwie Bożym, wynikającym z wiary w Jezusa Chrystusa. Napisano przecież, że Abraham miał dwóch synów; jeden był zrodzony z niewolnicy Hagar — Ismael, a drugi z wolnej Sary — Izaak. Odnośnie do synostwa Bożego Apostoł stwierdza: *Wy zaś, bracia, podobnie jak Izaak, dziećmi obietnicy jesteście* (Gal. 4:28), toteż nasieniem obietnicy nie mogą być dzieci niewolnicy, czyli Hagar. Są to dzieci wolnej, czyli Sary, a jeżeli należymy do Chrystusa, to jesteśmy potomstwem Abrahama, a zgodnie z daną obietnicą — dziedzicami. Apostoł św. Paweł przejrzyście pokazuje nam, że przymierze Sary (łaski), pod którym rozwija się Kościół w Wiek Ewangelii, nie ma niczego wspólnego z przymierzem Zakonu. Te dwa przymierza są odmienne i oddzielne. Syn Hagar, Ismael, mógł uchodzić przez pewien czas za dziecko Sary, lecz w rzeczywistości nim nie był. Tak samo jak syn Sary, Izaak, w żadnym znaczeniu nie był synem Hagar. Apostoł Św. Paweł wyraźnie mówi: *My tedy bracia, tak jak Izaak, dziedzicami obietnicy pierwotnego przymierza Abrahama, a nie dziećmi Zakonu.*

Wspominając moment, gdy Izaak był ofiarowany, warto przypomnieć sobie, jak Pan Bóg zapieczętował Swoje przymierze, mówiąc, że pierwsze są gwiazdy na niebie a później piasek. To nam pokazuje, że w pierwszej kolejności musi być skompletowana mnogość tych gwiazd, które – jak wiemy – oznaczają Kościół, Oblubienicę, a dopiero później będzie rozmnożone to nasienie jako piasek na brzegu morskim. Patrząc na przymierze Abrahamowe, widzimy, że to przymierze łaski, które dane jest z wiary, które mamy zawrzeć; można też je nazwać przymierzem przy ofierze. Jest to przymierze, pod którym najpierw rozwijał się nasz Pan Jezus a później Jego naśladowcy. Wierzmy, że to przymierze warunkowe do dzisiaj jest jeszcze zawierane z naśladowcami. Musimy złożyć z siebie ofiarę, zaprzeć się siebie samego, zrezygnować z praw restytucyjnych. Przymierze Zakonu miało pośrednika, którym był Mojżesz, przez którego Zakon był przekazany, a my mamy Orędownika, naszego Pana, który się wstawia za nami. Pan Bóg zapieczętował to przysięgą. Jest o tym mowa w Hebr. 6:16-18.

Ludzie bowiem przysięgają na kogoś większego, a zakończeniem wszelkiego ich sporu jest przysięga, która jest stwierdzeniem; również Bóg, chcąc wyrazić dowiedzieć dziedzicom obietnicy niewzruszoności swego postanowienia, poręczył je przysięgą, abyśmy przez dwa niewzruszone wydarzenia, co do których niemożliwą jest rzeczą, by Bóg zawiódł, my, którzy ocaliliśmy, mieli mocną zachętę do pochwycenia leżącej przed nami nadziei.

Widzimy, że Pan Bóg zapieczętował to przy ofiarowaniu swojego Syna. To zostało jeszcze wzbogacone o wyższe nasienie ukazane w gwiazdach. Gdy popatrzymy na tę historię, jak Izaak był ofiarowany, to możemy porównać to do naszego Pana, który też był ofiarowany. Spójrzmy, jak musiało to wpłynąć na życie Izaaka, który wiedział dobrze, iż to on miał być złożony w ofierze. Jednak nie sprzeciwiał się woli ojca i wypełnił to. Z tego powodu Pan Bóg dał nam tę piękną nadzieję, że możemy się stać jako te gwiazdy, ponieważ oprócz wywyższenia Syna, Odkupiciela, jest też Jego Oblubienica. Gwiazda przedstawia naszego Pana — widzimy to w Obj. 22:16.

Ja, Jezus, wysłałem anioła mego, by poświadczył wam to w zborach. Jam jest korzeń i ród Dawidowy, gwiazda jasna poranna.

Widzimy, że jest tu mowa o naszym Panu, który jest jako „gwiazda jasna i poranna”. My jako zwycięzcy razem z Izaakiem również jesteśmy określani jako gwiazdy.

Taką władzę i Ja otrzymałem od Ojca mego; dam mu też gwiazdę poranną (Obj. 2:28).

Jak wiemy, w Izaaku i w Rebecce jest ukazany nasz Pan i Kościół, Głowa i Ciało. Kiedy nastąpiło zapieczętowanie obietnicy? Kiedy Abraham złożył Izaaka w ofierze. Wypełnienie następuje, kiedy nasz Pan złożył z siebie ofiarę. Mamy wersety w Biblii odnośnie do tego, w jaki sposób wywiera to na nas wpływ, w jaki sposób my mamy z siebie składać ofiarę, co mamy czynić, np. w Psalmie 50:5 – *Zgromadźcie mi wiernych moich, Którzy zawarli ze mną przymierze przez ofiarę*. Mamy również zapisane w Rzym. 12:1 – *Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza*. Mamy również dopełniać ucisków Chrystusowych, o czym jest mowa w Kol. 1:24

– Teraz raduję się z cierpień, które za was znoszę i dopełniam na ciele moim niedostatków udręk Chrystusowych za ciało jego, którym jest Kościół. Aby stać się Oblubienicą, musimy z siebie coś dać. Abraham dał wszystko Izaakowi i w ten sam sposób Pan Bóg postąpił ze swoim Synem, wywyższając Go. Obraz Abrahama i jego niewiast, Sary, Hagar i Ketury, użyty przez Apostoła jest kluczem do zrozumienia przymierzy. Wykonanie obietnicy danej Abrahamowi dotyczącej jego nasienia i błogosławienia wszystkich rodzajów ziemi, nastąpiło w Sarze, która przedstawia przymierze wiary. Przymierze Sary ma swój początek od czasu, gdy Pan Bóg oznajmił Abrahamowi swój zamiar. Może to też być nazwane przymierzem łaski. Do chrztu Pana Jezusa to przymierze było nieczynne. Jak już wiemy, ofiara Pana Jezusa była zobrazowana w ofierze Izaaka i wskazuje to na fakt, że dziedzicem obietnicy, synem przymierza można stać się tylko przez ofiarniczą śmierć zapoczątkowaną w rzece Jordan a dokonaną na krzyżu.

Należy podkreślić, że naród Izraelski pod przymierzem Zakonu nie był tym obiecany nasieniem jako gwiazdy. Jeśli przymierze Sary było pierwotnym przymierzem, a przymierze Zakonu było do niego dodane, to Nowe Przymierze, które ma nastąpić później, będzie zupełnie innym przymierzem, o którym wspominał Apostoł.

Podsumowując należy stwierdzić, że obecnie Kościół jest pod przymierzem łaski, ofiary, a nie pod Nowym Przymierzem. Nowe Przymierze zostanie zawarte pomiędzy Panem Bogiem a Izraelem. Dopiero cała ludzkość wejdzie pod Nowe Przymierze w Tysiącleciu. Psalmista pisze – *ratujcie biedaka i nędzarza, wyrwijcie go z ręki bezbożnych, lecz oni nic nie wiedzą i nie pojmują, w ciemności postępują* (Psalm 82). Apostoł św. Paweł mówi, że dorośli, którzy przez ćwiczenie i utwierdzenie w Prawdzie wyrobią sobie łatwość rozróżnienia dobra od zła, potrzebują stałego pokarmu, mają prawdziwą, szczerą wiarę w Pana Boga i gotowi są wierzyć Mu na podstawie zasad wiary. Powinna być im znana większość tej budowli, która ma być wznoszona i rozwijana z drogocennych kamieni. Jeśli pozostaniemy wierni Panu Bogu, będziemy zdolni rozróżniać prawo Boże, Prawdę od grzechu oraz będziemy wiedzieć, w co i dlaczego wierzymy, wtedy nie ominie nas nagroda.

Olejarz Jarosław